

Când m-am hotărât să scriu *Cartea Islazului* meu, eram la grădinița „din Vale”, chiar nu vă mint! De atunci este și fotografia din care vă cercetez cu „o fixitate stânjenitoare”, singura din perioada aceea de basm. Da, știu, sunt exagerat de serios în poza învechită de vremelnica eternitate, însă mă tot frământam, nu găsisem încă tonul potrivit pentru confesiunile ce-și cereau mărturisirea. Le pipăiam numai, cu simțurile mele de copil curios și reflexiv din fire, dar mă speria imensitatea hârtiei ce se voia umplută cu povești de demult. Așa că m-am pus pe așteptat, nici n-aveam altă alternativă! Și am învățat să scriu și să citesc, iar într-o zi, sufletul acela de prichindel s-a așternut la lucru, potopit de dorul bunicii și al rânduielilor din satul unei copilării ce-mi pare ireală, astăzi!

La sfârșit, eu l-am corectat doar pe micuțul povestitor, pe ici-colo, fără să alterez frisonul emoțional al narațiunii...

Cartea Islazului

MARIAN NAZAT

MARIAN NAZAT

CARTEA ISLAZULUI *meu*